

Petr Hájek: Hra o svět pod pěti kruhy: Olympiáda není tím, čím se zdá být. V Tokiu prosvítají děravými kulisami obrysy koncentráku. Proč Rusko bez vlajky a hymny? Ženy, nebo muži? Lež o národní hrdosti. Pryč s tím svinstvem!

- CZ24 News | 26. července 2021

Petr Hájek je sice dlouhodobým odpůrcem pořádání olympiád, ale tentokrát má za to, že tento falešný podnik vypovídá o problémech globalistů víc, než naši vězňové tuší

Symbolika Olympijských her je jasná: Pět napevno spojených kruhů drží pevně spojených pět kontinentů jako v policejních železnkách. Baron de Coubertin to vysvětloval takto: „Modrý kruh – Evropa, Žlutý kruh – Asie, Černý kruh – Afrika, Zelený kruh – Austrálie Oceánie, Červený kruh – Amerika.“ Ten údajný koncert radosti, sportu, mládí a všeobecné pospolitosti byl od počátku primárně politickou záležitostí. První hry se konaly něco více než týden v dubnu 1896 v Athénách. Mělo se tím odkazovat na ideové spojení s někdejšími olympijskými hrami ve starověkém Řecku – a tato mystifikace se udržuje dosud.

Vznik novodobých olympiád totiž bezprostředně souvisí s ideologií globalismu – ovládnutí světa z jediného centra. Tehdy se objevily pojmy jako „světová vesnice“ (její obdoba v „olympijské vesnici“ není jen „shoda okolností“), zatímco všechny varianty utopických hesel „sportem k míru mezi národy“ jsou až pozdějšího data. Svět se na konci devatenáctého století rozhodně k žádné světové válce nechystal. Zato již vznikala různá nadnárodní hnutí, počínaje „zeleným“, na němž se později zrodil německý nacismus. Ten ostatně vyznával „kult těla“ – a byl tak nikoli paradoxně vlastně nejbližší původní řecké koncepci, ačkoli se odvolával spíše na „tisíciletou“ Římskou říši.

Olympijské hry po druhé světové válce, ve světě bipolárního „soutěžení“ mezi Sovětským svazem a Západem, pak již zcela odhalily svou skutečnou tvář: Měly zástupně představovat souboj mezi oběma systémy, které se netajily světovládnými aspiracemi. Jeden si (neprávem) říkal komunismus, druhý (neprávem) kapitalismus. Po pádu sovětského bloku, kdy se již zdálo, že to bude Západ, respektive Spojené státy, kdo ovládne svět (viz Fukuyamův esej Konec historie), se olympiády změnilly na obludný a nekonečně nákladný festival. Měl uctívat vítězíci „božstvo“ globalismu – a se sportem definitivně přestal mít cokoli společného.

Bez Ruska

Protože však Putinovo Rusko (s Čínou je to trochu komplikovanější, té globalistická myšlenka vcelku vyhovuje) hodilo vidle do projektu „světové vesnice“ řízené z jednoho centra, muselo být patřičně potrestáno. Jedním z trestů se stalo „tažení proti doping“ – tedy tomu ruskému. Nechme pro tuto chvíli stranou, zda „doping“ k vrcholovému sportu patří, a je výhradní záležitostí individuálních rizik moderních gladiátorů.

Tak či tak, dopingové aféry západních sportovců se zametaly a zametají pod stůl. Výsledkem je, že

ruští sportovci nesmějí soutěžit pod svou národní vlajkou – což je provokace takového rozsahu, že je vlastně s podivem, že (jak se stalo na konci studené války „zvykem“) olympiády nebojkotují. Jenže vzhledem k tomu, že Rusové mají v mnoha disciplínách vedoucí postavení, politické vedení zjevně usoudilo, že efekt „vítězství“ je i tak dostatečně silný, navzdory neslýchanému bojkotu státní vlajky a hymny.

Je to vlastně s podivem, protože za euro-americký Západ dnes soutěží převážně černoši – a ti mezi ruskými sportovci vsutku nepřevažují. Rusko vlastně jediné drží dnes v blátě vláčenou korouhev „bělošství“. Ve výkonech jejich sportovců bezpochyby doznívají sovětské doby, v nichž sportovat mohli skutečně všichni – a byl to stát, který bral na sebe většinu nákladů. A také vytvořil systém, o němž si většina dnešních sportovců (počínaje neútlejším věkem) a jejich rodičů může jen nechat zdát. To není hodnocení, ale konstatování, deskripce. Stejně jako není ničím jiným než konstatováním, že černoši jsou rasově k některým typům fyzických výkonů mnohem disponovanější než běloši či „žlutí“ (abychom zůstali u Coubertinovy „klasifikace“).

Samostatnou kapitolou by pak byly přirozené rozdíly mezi muži a ženami – ačkoli je současná genderová homo-ideologie jinak popírá. Jenže ve sportovních soutěžích musí být zachována, jinak by ženský sport zmizel z povrchu světa. Dokládá to i čerstvý komický případ dvou afrických „žensampionek“, které do Tokia nesmějí, protože mají příliš vysoké hodnoty mužského hormonu. Že o těchto „nepříjemnostech“ není slyšet ve skandalizujících reportážích hlavních médií, je úlitba feministické lobby, kterou to ničí přímo v základech její zvrhlé ideologie.

Zešílené Tokio

Olympiáda, která právě začala v Japonsku, má všechny vyjmenované neduhy ještě vyšponované covidismem. Pro odpůrce této megalomanské záležitosti (k nimž patří autor tohoto textu) jde o dokonalý displej současného světa: Olympiáda „muší bejt, vy kluci pitomí“, protože představuje zásadní globalistický symbol. Současně však její organizátoři musejí respektovat výrobek ze stejné líhně: „hru na covid“, který mezitím západní svět jen s největším vypětím udržuje při životě. To v japonském systému přísně organizovaného „mraveniště“ jde sice mnohem lépe (co císař a jeho vláda praví, posvátno jest), ale západní liberálně-demokratický podvod je s tím v příkrém rozporu. Vše spojuje pouze vrcholná direktiva – naočkovat nebezpečnými vakcínami co největší počet občanů.

Proto se může stát, že v Británii z vnitropolitických důvodů od 19. července zrušila vláda všechna omezení (brzy je nepochybně se stejnou slávou zase zavede), zatímco v Tokiu chytají do pastí supercitlivých „testů“ i očkované. Jakby ne, vakcíny před nákazou (nikoli před nemocí, jak mainstream soustavně zaměňuje) nikoho nechrání. A také proč, je to úplně jedno. Jenže statistiky je nutno dál krmit „hrozivými“ čísly, aby zhruba polovina světové populace mohla být označena za občany druhé kategorie (nejnověji v dnes přijatém zákonu ve slovenském parlamentu).

To za trest, že se buď nedali vystrašit k smrti, nebo nerezignovali pod tlakem na kariéru (vyhození ze zaměstnání) či je nezlomili ani přísliby „povolenek“ k normálnímu životu, volnému času, případně dostupnost „výjezdních doložek“ pro rekreaci v zahraničí. Jestli v něčem byla tato zatím poslední olympiáda přínosná – pak právě v nemožnosti skrýt tyto „diskrepance“ před světovou veřejností. Olympiáda musí být všude – o to se mainstreamová média postarají – ale ukrýt hrůzy, které se na sportovce a jejich doprovodné týmy valí v nutnosti udržovat „vysokou hladinu“ covidismus je stále obtížnější. A tak kulisami stále zřetelněji prosvítá ubohost a současně nelidskost této „Dábské komedie“ (ta Božská Danta Alighieriho je už „na indexu“).

Manipulace s národní hrdostí

Pro běžného občana je to složitá situace. Pokud má rád sport, připadal by si jako blázen, aby v televizi nesledoval zápolení nejlepších osobností svých oblíbených disciplín či vrcholné hráče. Bez ohledu na to, že řada z nich se rozhodla olympiádu bojkotovat – právě kvůli absurdním podmínkám, jež jsou s touto obtížnou politickou demonstrací globalismu tentokrát spojeny. V naprosté většině však „hvězdy“ přijeli, a v prosvítajících kulisách nastávajícího světového „koncentráku“ budou soutěžit. Navzdory tomu, že jde už o čistou virtualitu, protože do obrovitých staveb zvaných kdovíproč stále ještě „sportoviště“ nesmí proniknout žádní diváci. Televizní práva (především z Evropy a USA, zbytek svět ještě tak zblblý není) to nakonec zaplatí, takže o co jde, že?

Nad zlatými, stříbrnými a bronzovými medailemi (jsou jich již stovky „sad“, vcelku případná připomínka nastupující všeobecné inflace) uroní nejeden sportovní fanoušek slzu. A bude mít navíc mylný pocit, že to podporuje „národní hrdost“. Je to přitom přesně naopak. Právě těmito kroky, těmito inscenacemi míří architekti „světové vesnice“ ke zničení všeho unikátního, národního. Jenže to přijde až poté, co „olympijský oheň“ uhasne – a zbude jen starost o chléb (chléb a hry). A ta začne být brzy daleko dramatičtější, než si současník – zvláště ten mladý – vůbec dokáže představit.

Pryč s tím svinstvem!

Ale k tomu bude sloužit už zase jiná velkolepá podívaná. Třeba nad rozmary počasí (byly vždycky, jen jsme je neměli dvacet čtyři hodin pod nosem na obrazovkách), které jsou vydávány za „klimatickou změnu způsobenou člověkem“. A loajální občan, který se již mezitím naučil kývnout vládě na jakoukoli šílenost, to vezme jako pokračování jiné verze olympiády.

Stále však rostou zástupy těch, kteří nekývnou. Je to ostatně vidět i na sílícím odporu veřejnosti v zemích, kde se mají další olympiády konat. Mimochodem – i v tom „mravenčím“ Japonsku jich je na pětasedmdesát procent. Domnívají se totiž – a stále hlasitěji to také dávají najevo – že by se vlády měly starat o něco úplně jiného, než je organizace nechutných show, které se sportem už dávno nemají nic společného.

Podobně jako současné vakcíny nemají nic společného s očkováním proti vzteklině či TBC.

Podobně jako plány na zničení ekonomik a přitažení hroučících se států chomoutem Zeleného údělu k „dluhové centrále“ zvané Brusel nemají nic společného s ochranou životního prostředí.

Je jistá šance, že donaha vysvlečené podniky typu olympiád nakonec paradoxně napomohou dostatečnému počtu ovládaných k výkřiku: Pryč s tím svinstvem!

A provedou to. Rozpoují pětici bludných kruhů. A vykročí do světa bez želez.

To bude teprve olympiáda!